

[Finansministeren.]

ensstemmende med de nye regler for fradragsretten, jfr. nærmere herom lovforslagets § 6, stk. 3. Og alle, der tegner forsikringer i 1954, vil kunne gøre det under hensyntagen til de nye regler, der efter forslaget vil komme til anvendelse på forsikringsudgifter m. v., der afholdes i 1954.

Ved lovforslagets § 5 opretholdes derfor den tidligere gældende ordning for skatteåret 1954—55.

De nærmere regler i lovforslagets § 6 går iøvrigt ud på, at der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst uden begrænsning kan fratrækkes udgifter til arbejdsløshedsforsikring og udgifter til præmie vedrørende livrente, overlevelserente, arverente, invaliderente, pensionsforsikring eller lignende renteforsikring, der er tegnet til fordel for den skattepligtige eller hans pårørende, samt bidrag til pensionsordninger, der går ud på at sikre den skattepligtige eller hans pårørende en løbende årlig pensionsindtægt.

Forsåvidt angår forsikrings- eller pensionsordninger af det nævnte indhold, for hvilke der præsteres et indskud een gang for alle, har man ikke ment at kunne indrømme fuldt fradrag i indkomsten for det år, hvori indskuddet præsteres, men man har foreslået en afskrivningsordning, således at der kan fratrækkes $\frac{1}{15}$ af indskuddet i indskudsåret og hvert af de efterfølgende 14 år. Der er derhos foreslået en særlig afskrivningsordning for de tilfælde, hvor præmie- eller bidragsbeløb efter forsikrings- eller pensionskontrakten skal tilsvares over et kortere åremål end 15 år.

Ved siden af den ubegrænsede fradragsret giver forslaget adgang til fradrag indenfor en overgrænse på 600 kr. for visse forsikringsudgifter m. v., nemlig beløb, der er afholdt til kapitalforsikringer, kapitalpensionsordninger, visse opsparingsordninger samt til syge- og ulykkesforsikringer.

Som allerede anført i skattelovskommissionens betænkning kan der rejses tvivl om, hvorvidt der i det hele taget er grund til at indrømme fradragsret for præmier til kapitalforsikringer, da forsikringssummen ved udbetaling, modsat pensions- og renteforsikringsydelse, ikke gøres til genstand for indkomstbeskatning.

Når den begrænsede fradragsret for sådanne forsikringsudgifter alligevel er fore-

slået opretholdt og faktisk udvidet, skyldes det dels hensynet til, at et stort flertal af befolkningen finder det rimeligt, at der er mulighed for indenfor en begrænset ramme skattefrit at påtage sig sådanne udgifter, dels ønsket om herigennem at stimulere opsparingen. Det må også antages, at de foreslåede nye regler om den ubegrænsede fradragsret for pensionsbidrag og renteforsikringspræmier vil bidrage til at øge opsparingen, men det væsentligste motiv til den foreslåede ændring er dog, at tiden nu må være inde til at bøde på den urimelige dobbeltbeskatning, som hidtil har fundet sted for den del af disse udgifter, som det ikke har været muligt at fradrage indenfor den hidtil gældende overgrænse.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til en velvillig behandling i det høje ting.

Socialministeren (Strøm): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af fabrikloven.*

Det kan måske på forhånd synes påfaldende, at jeg fremsætter et sådant forslag, efter at jeg for ganske kort tid siden her i tinget fremsatte forslag til en helt ny arbejderbeskyttelseslov. Jeg har imidlertid ment, at det spørgsmål, mit sidste forslag drejer sig om, nemlig adgangen til at foretage sætning og trykning af dagblade på helligdage, er af en sådan karakter, at det bør behandles forlods.

Efter fabriklovens § 26, således som den nu er formuleret, er det forbudt dagblade at lade foretage sætning og trykning på folkekirkens helligdage fra kl. 9 morgen til kl. 12 aften.

Ved en indenrigsministeriel bekendtgørelse af 2. februar 1918 blev forbudet midlertidigt lempet, idet man under henvisning til de herskende overordentlige forhold og under påberåbelse af den almindelige dispensationsbeføjelse i § 26 tillod, at det omtalte arbejde indtil videre kunne finde sted i tiden kl. 10—12 aften.

Senere kom man — som der nærmere er gjort rede for i forslagets bemærkninger — i tvivl om, hvorvidt dispensationsbestemmelsen i § 26 også omfattede arbejde med sætning og trykning af dagblade. For at få skabt klare linier blev der derfor i 1931—32 og senere igen i 1932—33 for rigsdagen